

Govern catalanista i d'esquerres?

Després de més de sis mesos de la constitució del govern tripartit (PSOE-ICV-ERC) a la Generalitat de Catalunya, els mals auguris que ja presagiàvem (vegeu el núm. 60 d'aquesta mateixa publicació) s'han acomplert i s'ha confirmat el caràcter reformista de les forces de l'esquerra nacional: ERC i ICV no han forçat el PSOE a acceptar un programa real de transformació social i d'avanç significatiu cap a la sobirania i hi han pactat sense que aquest hagi hagut de renunciar ni al seu constitucionalisme espanyol, ni al «Pacte Antiterrorista», ni a la llei de partits, ni a les polítiques del «café para todos», ni a l'anticatalanisme d'alguns dels seus dirigents, ni al feixisme espanyol del Foro Babel, ni al lerrouxisme dels seus «capitans».

Així, ERC i ICV a canvi d'uns càrrecs polítics ben remunerats, d'algunes prebendes per als seus quadres polítics, de possibilitats reals d'engreixar les arques del partit, han fet possible que Pasqual Maragall, sense haver guanyat cap contesa electoral, sigui el president de la Generalitat de Catalunya. Tot allò que predicaven, uns i altres, durant la campanya electoral s'ha convertit en un intercanvi de cromos: parcel·les de poder polític real per a un encaix simpàticament absurd d'una part dels catalans del Principat en l'Estat opressor espanyol.

En un principi podia semblar que s'havien repartit les àrees de poder del govern de la Generalitat principatina i que cadascun dels partits coaligats les gestionaria seguint un consens previ signat al Saló del Tinell. Tanmateix, després de l'expulsió de Carod-Rovira com a Conseller en Cap per decisió expressa del secretari general del PSOE, Rodríguez Zapatero, sense que la formació que l'exconseller lidera hagi estat capaç d'imposar-se, de fer-se respectar

en tant que partit polític que ha propiciat la constitució del govern tripartit, i amb algunes decisions preses sense tenir en compte els acords esmentats, s'ha demostrat que qui talla realment el bacallà a banda i banda de la plaça de Sant Jaume de Barcelona és el PSOE.

Aquesta afirmació ha quedat ben palesa amb l'afer del túnel de Bracons. Mentre els dirigents d'ERC i ICV mostraven públicament la seva desaprovació a la continuació de les obres, el govern del qual formen part les aprovava. Així, el projecte aprovat per CiU i PP, la dreta segons el nou govern, el duia a terme, també segons ells mateixos, l'esquerra. El nivell d'incongruència política a que han arribat aquests dos partits és sublim. Tremolem, perquè tota aquesta colla d'ecologistes de debó, també estan en contra, segons diuen, del túnel d'Horta i del Quart Cinturó.

Després de tota la parafernàlia en la signatura del pacte, el nou govern s'autodefinia d'esquerres i catalanista. Tanmateix les polítiques realitzades fins ara han estat del tot liberals. De fet, tant el PSOE com ERC ja s'hi van definir així durant la campanya electoral, i els ecosocialistes d'ICV no passen de voler ser i representar la socialdemocràcia. Així doncs, han mantingut el concert amb les escoles privades, mantenen els peatges a les autopistes, continuen amb l'especulació del sòl, no tenen un pla definit d'inversions en escoles bressol ni en la protecció de les persones de la tercera edat, ni es plantejen la reducció de la jornada laboral o l'establiment de la renda bàsica universal, etc.

Pel que fa a l'espoli fiscal que pateix el Principat de Catalunya, sembla ser que d'aquí a vint anys podríem arribar a tenir un sistema «semblant» al concert econòmic. Catalunya podrà

Marxa de protesta contra el túnel de Bracons

aguantar vint anys més amb el robatori anual del 9% del seu PIB? Pensem que és més del doble de la redistribució fiscal que pateixen les regions més desenvolupades de la Unió Europea, i que d'aquí a tres anys la major part dels fons de cohesió europeu caurà en picat; però la voracitat d'algunes zones de l'Estat, receptores netes, seran com a mínim les mateixes, si no és que augmenten.

Però els progressistes, per cobrir el dèficit sanitari acumulat per la Generalitat de Catalunya, a causa d'un sistema de finançament injust i avalat pel «legítim derecho de conquista», han introduït en els pressupostos un nou impost, un recàrrec universal pel consum de benzina i d'altres derivats del petroli. Es veu que encara es pot exprimir més la mamella dels contribuents del Principat. A més, és un impost indirecte, a través del consum, que grava a tothom per igual, rics i pobres paguen el mateix. Un impost que, per tant, de progressiu no en té res. Un impost, a més, que afectarà negativament l'economia productiva, especialment els comerciants, transportistes, pagesos, etc., que consumeixen aquests productes per necessitat.

Tot aquest desgavell, a més, ha coincidit en el temps amb el pagament per part del govern central del deute sanitari que anava arrossegant la Junta d'Andalusia. I com a torna, i per no fer enfadar el tripartit pel greu-gre comparatiu, en ZP va retornar a Barcelona la propietat del Castell de Montjuïc, cosa que ja havia fet el carnisser del Ferrol molts anys abans, concretament el 1960. O sigui, que a canvi del deute sanitari es va retornar la propietat d'un recinte que ja era propietat de l'Ajuntament de Barcelona. I el tripartit contentíssim amb el canvi de tarannà del govern central.

Pel que fa al qualificatiu de catalanistes, també n'hi ha molt a dir. La joia de la corona d'aquesta legislatura havia de ser l'aprovació d'un nou Estatut d'Autonomia. Segons el govern tripartit aquesta aspiració no ha d'anar més enllà de l'actual marc constitucional espanyol, no hi figurarà el concert econòmic, es desestimen les competències sobre immigració i la seva màxima finalitat és aconseguir un encaix estable de Catalunya a l'Estat espanyol. Per a aquest viatge no calien tantes alforges.

D'altres actuacions també han reafirmat el seu catalanisme. El trencament de l'Institut Ramon Llull, que servia per projectar la cultura

catalana a l'exterior, ha estat buscat tant pel govern de les Illes, a les mans del PP, com pel del govern tripartit de la Generalitat de Catalunya. Jaume Matas i Pasqual Maragall no van trigar gaire a posar-se d'acord, ja que tant a l'un com a l'altre la projecció exterior de la llengua, la literatura i la cultura dels Països Catalans els fa urticària. A més, en aquest acord, també hi entrava deixar en mans del PP l'emissió de TV3 a les Illes, en detriment de la societat Vòltor, un PP que té per estratègia eliminar o reduir a la mínima expressió l'idioma propi del territori on governa. En aquest àmbit de la projecció internacional del fet català, el tripartit ha arribat a nivells tan ambiciosos que s'ha acabat aconseguint la traducció al català del Tractat constitucional europeu. Els èxits del tripartit són imparables i incontestables!!

Més llenya al foc. La manera com han hagut fins ara d'abordar el complicat tema policial ha

la nit al dia; més aviat no es perden mai.

En definitiva, gràcies al reformisme en estat més pur d'ERC i ICV, el PSOE s'ha trobat que governa els principals ajuntaments del Principat, la majoria de les diputacions provincials franquistes i la Generalitat de Catalunya, amb la qual cosa gestiona al voltant d'un 95% del diner públic. Tot aquest poder polític i econòmic que ha anat acumulant cal que el sàpiga gestionar i vendre a l'opinió pública per fer possible la seva primera victòria en unes eleccions al Parlament de Catalunya i així consolidar-lo. Aquí és on intervé el control del mitjans de comunicació públics i privats. En aquests moments el PSOE en controla la majoria després de fer-se amb la direcció de la CCRTV. A TV3 no hi ha hagut de fer gaires canvis ja que els seus peons ja hi estaven ben situats. En canvi, a Catalunya Ràdio sí que s'han hagut d'esforçar per purgar alguns elements discòls i lliurepensadors. El resultat és que el monopoli comunicacional del PSOE és pràcticament total. I això es nota: tota la xurma, més o menys presentable, del Foro Babel han tret el nas per TV3 i Catalunya Ràdio, i els senyors Clos i Maragall s'hi passen mitja jornada.

Per acabar, tal com ja dèiem, si un pacte de govern entre ERC i CiU no hauria estat un pacte positiu per al nostre poble, després de vint-i-tres anys de política socialment dretana, funcionalment corrupta i nacionalment espanyola, tampoc s'està demostrant que el tripartit ho sigui, ja que la supeditació d'ERC i ICV al

PSOE ens ha portat a polítiques socialment dretanes, funcionalment corruptes (només cal pensar en el Fòrum aprovat pel mateix tripartit que governa l'Ajuntament de Barcelona) i nacionalment espanyoles. En definitiva, tenim mala peça al teler.

El que el poble treballador català necessita no és pas un canvi de govern, no és l'encaix als estats espanyol i francès, és la Ruptura Democràtica. Amb la construcció de la Unitat Popular hem de preparar el terreny per aconseguir-la, i això passa, com ja hem dit uns altres cops, per articular una societat civil cohesionada, forta i combativa, per defensar un marc nacional de relacions laborals i de drets socials, per articular el nostre territori nacional, per enfortir i estendre les Candidatures d'Unitat Popular, per coordinar els representants polítics del Països Catalans, per dinamitzar la cultura catalana i l'ús de la nostra llengua, ..., o sigui per l'exercici del dret a l'autodeterminació i alliberar-nos de l'opressió nacional, social i patriarcal.

Josep Lluís Carod-Rovira, Pasqual Maragall i Joan Saura, màxims dirigents d'ERC, PSC i ICV-EUA, artífexs del Tripartit

estat del tot delirant. Mentre uns, el PSOE, proposen que sigui la Policia Nacional la que tingui el comandament dels Mossos d'Esquadra en el seu desplegament per Barcelona i rodalies, els altres, ERC, demanen que les forces d'ocupació espanyoles aprenguin català, amb que pretenen, potser, fer-les més simpàtiques entre la població del Principat. Aquest nou catalanisme que prediquen es veu que ara passa per deixar la policia autonòmica espanyola a les mans del govern central i per fer acceptar l'ocupació militar espanyola.

Pel que fa a la totalitat de la nació, el catalanisme del tripartit també queda ben palès. Triangle blau, Euroregió, conjunt de territoris amb una llengua comuna, són els eufemismes utilitzats per evitar anomenar les coses pel seu nom: Països Catalans. Aquest terme potser podria ferir les fines orelles dels polítics espanyols. Potser en el govern central hi ha hagut un canvi de «tarannà», però és clar, tant tampoc. Les essències imperials espanyoles no es perden de

El que ens ve al damunt

La propera tardor i l'hivern que la segueix porten els aires de modificació del marc jurídic i polític en què els Països Catalans ens trobem encaixats. D'una banda, la Constitució europea serà sotmesa a referèndum cap al febrer. De l'altra, el debat sobre el nou Estatut (maniobra que, de moment, afecta fonamentalment la Comunitat Autònoma de Catalunya) s'accelerarà quan l'elit política torni de les seves residències estiuenques.

L'Esquerra Independentista (EI) hi ha de dir la seva, però no pas de manera automàtica i rutinària, sinó que hem de mirar que la nostra oposició serveixi perquè, després d'aquesta conjuntura, hi hagi més independentistes al país i el nostre discurs s'hagi difós i consolidat.

El projecte de Constitució europea (que en realitat és un tractat entre estats) ja fa temps que el coneixem. Ja hem vist que ha estat cuinat perquè serveixi per a la consolidació i l'extensió de l'espai capitalista europeu. En aquesta constitució els drets o bé són quelcom eteri o bé no hi són reconeguts (per exemple, el dret a l'autodeterminació, a la vivenda, a la renda bàsica universal...). Ja veiem, en definitiva, que rere la careta de l'europeisme no s'hi amaguen els amics del poble català sinó el mercaders que passaran per damunt del que sigui per consolidar els negocis al continent. Però hem d'esmol·lar el nostre discurs i fer saber a tothom la importància que té dir NO a aquesta Constitució imposada.

Els i les qui volen que diguem SI també ja s'han posat en marxa, encapçalats pel PSOE. Aquest partit busca aliats entre les forces regionalistes i pressiona les forces polítiques que de moment han optat per oposar-se a aquest projecte, ja que no es refia del PP, en què hi ha un sector que pot tenir la temptació d'explotar el sentiment 'euroescèptic' per la dreta, encara que de moment sembla que s'hi imposarà l'opció del SI. El 'bloc del sí' disposarà de molts recursos, atès que compten amb el poder a l'Estat espanyol i el dels mitjans de comunicació privats de "referència" (*El País* i *La Vanguardia* en són portaveus destacats).

I les i els qui ens hi oposem? La veritat és que no és un bloc que estigui ni de bon tros tan definit com l'altre. L'oposició a la Constitució hauria de comptar amb tots aquells grups polítics de mínima sensibilitat social i/o nacional, però els partits parlamentaris tenen força contradiccions i la seva dinàmica bàsicament institucional els porta més que sovint cap a posi-

cions conservadores. A hores d'ara, encara no tenen una posició definida ni CDC, ni el Bloc, ni el PSM ni ICV. En el cas de CDC, cal destacar les postures diferenciades que mantenen la direcció i amplis sectors de la militància, així com la campanya de *La Vanguardia* (artides de Roca-Junyent, Bru de Sala, Cullerell, per exemple) destinada a pressionar la direcció perquè no es deixi influir pels sectors que propugnen el NO. Per la seva banda, el Bloc ha creat ha creat una comissió que elaborarà i determinarà el seu posicionament polític. Tot i que aquesta formació segurament prendrà la mateixa decisió que CDC, cal recordar que els membres del Bloc que van intervenir en alguns debats de la campanya de les europees on també va participar la CUP eren favorables al projecte.

Pel que fa a ERC, sembla que de moment ha optat pel NO, tot esperant (*desesperadament*) els "gestos de ZP". Cal valorar positivament aquesta decisió, després d'un any en què les ambigüitats i vacil·lacions han estat constants. Ara bé, caldria demanar a un partit amb 9.000 cotitzants un discurs més elaborat sobre la UE i el projecte de Constitució europea, ja que no es podia afirmar tan alegrement que hi votarien favorablement si establia l'oficialitat de la llengua catalana (Carod i Bernat Joan *dixerunt*). Basar el posicionament d'ERC només en aquest qüestió és, si més no, una manca d'horitzó polític a mitjà i llarg termini. Les seccions d'opinió i les cartes dels lectors als diaris demostren que amplis sectors de la societat van per davant d'alguns partits en posicionar-se contra la Constitució.

L'Esquerra Independentista ha de tenir una posició ferma que pugui esdevenir referencial per a tots aquests sectors de la societat catalana que veuen que la UE no els reconeix els seus drets. De moment, hem estat els únics, juntament amb altres sectors del que podríem anomenar esquerra anticapitalista, que hi hem expressat una oposició clara, la qual s'ha visualitzat sobretot gràcies a la campanya propagandística duta a terme per la CUP amb motiu de les eleccions europees. L'EI haurà de continuar aquesta línia i, sense abandonar la crítica de caire més estratègic al projecte polític-econòmic que representa la UE, hauria d'evidenciar la contradicció flagrant d'una carta que no recull el dret a l'autodeterminació, un dret reconegut i aplicat en diverses ocasions a Europa.

Amb la reforma de les autonomies el

panorama és bastant diferent. Cal tenir present que, amb el reformisme espanyol (i espanyolitzador) al poder, la reforma dels estatuts podria afectar properament també el País Valencià i les Illes, si el PP provincial accepta entrar en la maniobra de maquillatge de l'Estat espanyol que pretén perpetrar el PSOE, que, pel que podem entreveure ara mateix, comptarà amb la complicitat i suport de l'esquerra nacional. Sens dubte, hi haurà molt més consens polític entre els partits parlamentaris al voltant d'aquesta reforma que no pas en el posicionament respecte a la Constitució europea. És a dir, l'independentisme encara es trobarà més sol defensant que no volem encaixar millor amb Espanya, sinó marxar-ne. En aquest sentit, potser caldrà recuperar eslògans de l'independentisme dels anys trenta com el que deia que "per a ésser federalista abans s'ha d'ésser separatista".

En oposició a aquesta reforma del marc autonòmic cal que l'esquerra independentista comenci a expressar quin és el nostre projecte de societat: cal que comencem a dibuixar la Constitució del poder popular, de la democràcia participativa (que no té res a veure amb la campanya "L'Estatut és de tothom"), de l'economia justa, de la igualtat de gèneres, de l'equilibri mediambiental, de la solidaritat internacional.

Troblem, doncs, dues conjuntures que cal abordar amb tenacitat. És en l'articulació de la resposta a aquestes dues remodelacions que l'independentisme ha de mostrar la coherència de la seva alternativa. Hem de conquerir per a l'EI l'espai polític que ens correspon, i per a això creiem que cal treballar en tres direccions per tal de:

- Elaborar, actualitzar i difondre permanentment el discurs independentista, de manera que arribi al màxim nombre de gent.

- Acabar de construir l'àmbit polític unitari d'acció de l'EI, amb la perspectiva de crear un referent unitari de l'independentisme.

- Bastir l'àmbit estratègic i ideològic de l'EI, amb capacitat de debat, elaboració i desenvolupament de propostes polítiques

Amb decisió i una bona orientació del nostre treball podrem sumar més voluntats al nostre projecte.

El debat al si de l'Esquerra Independentista

Des de fa força temps (uns dos anys), el procés de confluència de l'Esquerra Independentista (EI) està aturat. Per bé que és veritat que existeixen àmbits d'acció política unitària i hi ha bones perspectives en l'àmbit estudiantil, això no treu que continuen mancant dos instruments fonamentals per l'avenç del nostre moviment: una organització de masses i una direcció política unitàries.

N'hi ha que pensen que la confluència vindrà si es duen a terme campanyes i actes unitaris. En la seva versió més extrema, es tractaria d'una mena de via pragmàtica que veu contraproductiu el debat perquè palesaria diferències entre els diferents agents del nostre moviment, una contingència que es vol evitar de totes.¹

D'altres, si bé no exclouen la necessitat de debat per al procés de confluència, l'ajoren constantment *sine die* (mai és el moment), alhora que consideren que la unitat serà bàsicament el fruit d'un procés que seguiria un ordre mecànic: mobilitzacions unitàries - treball de base unitari - unitat orgànica. Des d'aquests mateixos sectors s'addueix l'existència de mancances i diferències ideològiques del moviment però en cap moment s'expliciten.

Segons el nostre modest parer, perquè es produeixi el procés de confluència de l'EI cal, en primer lloc, que existeixi voluntat política ja que, si no, es buscarien tota mena de subterfugis per no avançar-hi. Evidentment, aquesta voluntat política existeix quan els interessos i objectius partidistes no es posen sempre en primer pla, una de les raons (encara que no pas l'única) que expliquen el fracàs del Procés de Vinaròs

Ara bé, tot i que la voluntat política és prèvia a qualsevol procés de confluència, resulta obvi que només amb voluntat no arribarem enlloc. A la nostra manera de veure, cal que hi hagi, paral·lelament, treball unitari de base (com ja passa en determinats àmbits) i un procés de debat global entre els diferents agents de l'EI. En aquest article volem insistir en la rellevància del

debat per a aquesta confluència, atès que la contraposició d'idees, transparent i seriosa, és a dir, escrites i signades, és condició *sine qua non* per superar les mancances ideològiques que pugui tenir el moviment i per fer-lo avançar políticament i organitzativament. O dit altrament: la discussió no només no és contraproductiu sinó que és políticament necessària, raó per la qual ajornar-la indefinidament és una greu irresponsabilitat.

Dialogar no és debatre

Darrerament, des de diferents instàncies s'ha apel·lat a la necessitat que hi hagi més diàleg entre els diferents agents de l'Esquerra Independentista. No serem nosaltres les i els qui negarem afirmació, però volem alertar sobre una possible confusió: no s'ha de confondre el diàleg amb el debat i creure, per tant, que dialogar és el mateix que debatre o que hi portarà irremediablement.

Cal tenir en compte que el debat té com a objectiu analitzar, contraposar, clarificar, arribar a determinades conclusions i, en conseqüència, prendre determinades decisions. En canvi, el diàleg no passa de ser sovint una exposició de punts de vista divergents sense cap objectiu concret i, de vegades, esdevé un subterfugi per evitar abordar (és a dir, debatre) les qüestions fonamentals (vegi's per exemple l'actuació de Zapatero envers el Pla Ibarretxe). Per tant, dialoguem, però sobretot debatem.

On debatre?

Un dels problemes que tingut els darrers anys l'Esquerra Independentista ha estat la manca d'un àmbit on es pogués debatre globalment (no pas sectorialment) sobre les necessitats, mancances ideològiques, línies polítiques, etc. Per raons diferents, ni el Procés de Vinaròs ni la CEI² no podien ser aquest àmbit de discussió. És en aquest sentit que, en el marc del Procés de Vinaròs, es va

proposar la celebració d'una Conferència Nacional de l'Esquerra Independentista, entesa com un procés de debat global. (Volem insinuar que és fonamental d'entendre la CNEI com un procés, ja que, si no, es pot arribar a concebre-la, erròniament, com una posada en escena que durant un o dos dies visualitza la unitat. Per això, l'important de la CNEI és el debat que s'ha de produir durant els mesos (o l'any) previs a la seva celebració; o dit altrament, sense aquest debat previ no es pot celebrar la CNEI.³)

Aquesta iniciativa, que va conèixer diferents vicissituds⁴, va fracassar tant per la manca de voluntat política com perquè es va usar una metodologia inadequada. Així, a la primavera de 2002 (al si de la Comissió Política del Procés de Vinaròs), es va proposar com a primer pas cap a la CNEI d'arribar a un acord de mínims (ideològics, estratègics i tàctics), la qual cosa va facilitar que la discussió sobre el referent unitari juvenil encallés tot el procés de debat. En certa manera, es va voler construir la casa per la teulada, ja que s'hauria d'haver fet justament a l'inrevés: discutir a fons un temari ampli per arribar al final a aquest acord de mínims.

Des d'aleshores han passat més dos anys i creiem que és urgent posar-hi fil a l'agulla, és a dir, caldria que els diferents agents de l'EI iniciessin aquest procés de debat sense dilacions i excuses. L'àmbit seria la CNEI (entesa com a procés) o bé, si alguns o algunes ho prefereixen, un fòrum⁵ que anés debatent un temari i culminés en la celebració d'una CNEI.

Què debatre?

A l'apartat anterior assenyalàvem que l'EI hauria de discutir a fons i sense apriorismes un temari ampli. Cal dir que a la tardor de 2001 ja se'n va elaborar a partir del que s'havia parlat en dues reunions preparatòries de la CNEI. Com que aquestes primeres reunions no van tenir continuïtat, quan se'n va tornar a parlar (la primavera de 2002), i dissortadament es va adoptar una altra metodologia,

que ja hem criticat més amunt, aquell temari va ser oblidat.

Tenint en compte l'experiència, creiem que el primer que caldria fer és acordar un temari i una metodologia de discussió. Pel que fa al temari, reproduïrem tot seguit el que es va elaborar aleshores (lleument modificat), amb el benentès que, tot i la seva exhaustivitat, és una proposta que es pot modificar i millorar:

1. Aspectes ideològics i objectius finals

1.1 Constatació i definició de les característiques socials i polítiques (evolució històrica i situació actual) dels diversos àmbits (nacional, regional, mundial).

1.2 La lluita per l'alliberament (social, nacional, gènere). Els antecedents, l'actualitat i les perspectives.

1.3 L'alternativa és possible (cap a la societat sense classes, l'economia social i sostenible, l'administració pública democràtica directa i representativa, la independència i la solidaritat internacional).

2. La lluita i els objectius estratègics

2.1 El procés revolucionari socialista català. El subjecte revolucionari (el poble treballador català)

2.2 L'autoorganització de les classes treballadores i populars com a base de la lluita revolucionària i de la reconstrucció nacional catalana. Els diversos àmbits i nivells (cultural, social, econòmic, polític, etc.) de l'autoorganització popular.

2.3 El contingut rupturista de la lluita (de la denúncia i la reivindicació a la lluita i la resistència i la desobediència; de la lluita i la resistència a les conquestes de l'exercici efectiu de drets polítics, socials i nacionals; de la defensa d'aquestes conquestes a l'exigència i la construcció d'àmbits de control i contrapoder popular; i de la confrontació a la implantació d'espais de poder popular).

2.4 Les organitzacions i formes de lluita política. Legitimitat i adequació. La relació entre les diverses formes de lluita. La direcció política de l'MCAN i la seva relació dialèctica amb el conjunt del moviment. El debat i la formació polítiques com a eix estratègic.

2.5 La política estratègica d'aliances (nacional i internacional)

2.6 El poder popular i nacional català: L'Assemblea Nacional del Poble Català. De l'ANPC la República catalana, independent, democràtica, federativa, participativa socialista.

2.7 La dialèctica revolucionària: L'autonomia de les organitzacions de l'ANPC i la seva relació amb l'administració pública republicana (local i nacional).

3. La unitat popular catalana

4. La lluita i els objectius a nivell més immediat o tàctic

4.1 La construcció de l'organització unitària del moviment català d'alliberament

4.2 Les prioritats de cara a les lluites i l'autoorganització popular (municipal, sindicalisme i drets socials -immigració-, llengua i cultura, ensenyament i universitats, pels drets i contra els abusos del poder, etc.).

4.3 Les prioritats pel que fa als continguts i formes de lluita (denúncia i reivindicació, mobilització i organització, i resistència i desobediència civil).

4.4 La política (a nivell tàctic) d'aliances/acords (amb entitats/organitzacions polítiques, socials, culturals, cíviques, etc.) en els diferents àmbits i nivells (municipal, institucional, internacional, llengua i cultura, sindicalisme i drets socials, pels drets civils i contra els abusos del poder, de joves, etc.).

4.5 La relació i la incardinació de les lluites en relació als objectius generals (a nivell més immediat). Aquests objectius podrien ser: a) La coordinació i l'extensió de casals o ateneus de l'EI; b) l'elaboració d'una política sindical de l'EI, i l'actuació conjunta amb l'àmbit municipal de cara a potenciar Consells Econòmics, Socials i Ecològics de caire local i/o comarcal; c) l'ampliació de la incidència municipal de l'EI -amb el reforçament de l'AMEI-CUP- i la construcció de l'Assemblea de Carrers Municipals dels PPCC; d) el reforçament, l'extensió i la unificació dels moviments de defensa de la llengua i cultura catalanes; e) el reforçament i coordinació dels moviments a favor dels drets humans i contra els abusos del poder; i f) l'establiment i/o reforçament

de relacions amb altres moviments d'alliberament, especialment els de la conca mediterrània.

5. L'organització de l'MCAN

5.1 Estructura bàsica (assemblees, comissions i comitès, secretaries). Organismes associats (premsa, publicacions i comunicació; formació; agitació i propaganda; etc.).

5.2 Les organitzacions polítiques i socials. El paper dins i fora de l'organització unitària.

5.3 Funcionament (majories-minories, consens, adequació dels acords...).

5.4 Drets i deures dels/les components (militància, col·laboració, ...).

5.5 La formació política

NOTES

¹ Aquesta via és idealista en la seva concepció de la realitat ja que sempre hi haurà contradiccions que caldrà abordar i que difícilment podran ser superades actuant com l'estruc.

² Aprofitem l'avinentesa per aclarir un rumor que ha circulat durant els darrers mesos en determinats àmbits de l'independentisme. S'ha acusat l'MDT de dissoldre la CEI nacional, la qual cosa és una mostra més del nivell de desinformació que corre per aquests àmbits. Doncs bé, els fets reals van ser que a la reunió de la CEI nacional celebrada el més de febrer passat al barri de Poble Nou de Barcelona, la totalitat dels i les assistents (Alternativa Estel, CAJEI, CEI-Osona, CEPC, l'Espenta i MDT) van decidir dissoldre la CEI nacional davant la manca de perspectives. En el fons, el cul de sac a què va arribar la CEI és una bona mostra que sense debat difícilment s'assolirà la confluència de l'EI.

³ Per aquesta raó, resulta sorprenent que el col·lectiu Terra i Llibertat convoqui unilateralment (sense un acord conjunt entre diferents agents de l'EI) una CNEI per al 20 de novembre vinent. Difícilment se'n pot extreure res d'una convocatòria conceptualment i metodològicament errònia. Entenem que aquesta manera d'actuar no fa sinó reproduir vicis del passat que creiem superats.

⁴ Per exemple, en un primer moment, la tardor de 2001, hi va haver unes reunions preparatòries específiques que van quedar aturades. Posteriorment, se'n va tornar a parlar dins el marc de la Comissió Política del Procés de Vinaròs amb una metodologia que, com ja hem vist, va portar a un atzucac.

⁵ És obvi, doncs, que aquest fòrum, a més de ser limitat temporalment, tindria unes funcions diferents del Fòrum Manuel González i Alba.

Pensament Materialista o Guerra Infinita

L'emfàtica i soberga proclamació de la Justícia Infinita feta per Bush en declarar la seva croada venjativa pels atacs de l'11 de setembre del 2001, té tot l'aire de convertir-se en una guerra sense fi previsible. De Justícia Infinita hem passat, doncs, a Guerra Infinita. Cada agressió dels EUA o del Bloc Occidental (ara és la guerra d'Iraq) porta associada indefectiblement una o altra resposta violenta des del Bloc Àrabo-islàmic (tant des de l'anomenada resistència iraquiana, com des de l'activisme fonamentalista).

Tal com tenim avui les coses ens trobem en una veritable espiral de confrontació que combina dos fenòmens principals: a nivell pràctic, una escalada de violència de les dues parts que s'alimenta mútuament; i a un nivell ideològic, l'enfortiment de processos paral·lels d'involució fonamentalista. Així si el discurs sorgit dels diversos focus d'acció àrabo-islàmica va prenent cada dia uns tons més marcadament fonamentalistes, des del Bloc Occidental també els referents religiosos esdevenen més i més el panorama de fons, són la ideologia mobilitzadora i legitimadora de la guerra sense fi.

Davant aquesta situació cada dia més greu i generalitzada després de la tragèdia de l'11 de març passat a Madrid, els analistes no paren d'escalfar-se el cap sobre la millor manera d'eradicar el «fonomen terrorista».

Gemecs de cocodrils sords

Paradoxalment, les llàgrimes més sorolloses davant aquesta situació provenen de sectors que no han parat d'afegir llenya al foc del conflicte.

Fins i tot els qui proclamen ferventment el seu amor a la pau defensen una «pacificació bèl·lica» legitimada per una ocupació militar de l'ONU. Accepten, així, acríticament l'ocupació militar i tanquen les orelles als crits de dolor de les víctimes sotmeses.

Les argumentacions dels analistes oficials, «experts antiterroristes» són sorprenents: de manera general, o bé s'entreenen a discutir sobre les tècniques millors per a eliminar físicament els líders «terroristes»; o bé es limiten a cridar a la resignació per la simple raó que «sempre hi haurà conflictes».

Forces d'ocupació nord-americanes a l'Iraq

Alguns de més moderats invoquen la justícia social sense oblidar, però, la repressió militar «inevitable». Els més agosarats parlen de la responsabilitat d'alguns Estats, particularment dels EUA, en el naixement d'alguns elements del conflicte (com Bin Laden, mateix). Tots convenen, amb la fe dels neòfits, que amb la imposició de la democràcia parlamentària se solucionaran les contradiccions existents al Pròxim Orient, però ningú no analitza històricament i globalment el procés que ha portat fins aquí ni proposa els canvis estructurals que serien necessaris per a evitar el dolor injust de la guerra.

L'ocupació de l'Iraq, el control del petroli i dels negocis de postguerra són dogmes inamovibles. Des de la sordesa més absoluta, doncs, ramats de crocodilians somiquen.

Si vols la pau, no matis el pensament

Des dels anys 70 del segle passat, el capitalisme internacional no ha parat de treballar

per a esborrar de la faç de la terra la resistència d'esquerra. Això és especialment cert al Pròxim Orient, on la persecució dels corrents revolucionaris laics, des de Palestina a l'Iran, ha portat a substituir-los per ideologies fonamentalistes, amb la connivència i el suport coneguts dels EUA mateixos. Volent evitar la

crítica al seu domini, l'altu poder imperial ha desplaçat la confrontació al terreny dels referents religiosos, islàmic i judeocristià.

Una victòria capitalista que ha acabat essent, doncs, el seu fracàs, un fracàs que no es reconeixerà mai des dels rengles dels qui han estat els responsables d'aquests canvis. D'aquí la desorientació dels analistes occidentals davant la impossibilitat d'assenyalar una sortida que Occident mateix ha tancat i barrat de manera conscient des de fa temps.

Si es reconeix de manera prou generalitzada que el fons del conflicte són les desigualtats socials, no hauria de costar tant de constatar

que ara s'està pagant el crim capitalista d'haver liquidat els moviments revolucionaris i d'haver llançat les masses desheretades en braços del fonamentalisme islamista.

Estem convençuts que el capitalisme no renunciarà pas àngelicalment a la seva autoreproducció i continuarà, per tant, perseguint el pensament crític i animant conseqüentment la involució ideològica. Continuarà propiciant així l'avanç del fonamentalisme de base religiosa arreu del món, tot soscavant el fonament mateix de la ideologia liberal que el va veure néixer.

Però això «és el seu problema». La crítica d'esquerra hauria de ser, tanmateix, prou lúcida per a formular sense embuts l'evidència: que només l'extensió de la revolució social nascuda del pensament materialista podrà crear les bases per a una resolució duradora del conflicte.

No es una qüestió de bona voluntat, és una qüestió de dinàmica social. Revolució social o involució ideològica. Pensament materialista o guerra infinita. Vet aquí la qüestió.

Vers una política internacional unitària de l'esquerra independentista

El 17, 18 i 19 de juny es van celebrar a Urruña (Euskal Herria) les *Trobades Internacionals: L'Esquerra a les portes d'Europa* organitzades per l'esquerra abertzale. El seu objectiu era endegar una iniciativa que enfortira una alternativa socialista dels treballadors i les treballadores i dels pobles d'Europa. En aquesta línia, les jornades van servir per potenciar la comunicació entre els diferents moviments socialistes d'aquest continent.

Als encontres es van discutir quatre ponències sobre la situació en la nova Unió Europea: a) La lluita de classes: «Una estratègia sindical per a la construcció europea». b) La lluita a favor de la identitat: «La lluita per les llibertats de les nacions oprimides: un compromís revolucionari». c) La repressió de l'Estat: «Sobre l'Estat». d) El Pacte Constitucional: «Constitució europea i neoliberalisme europeu».

Seria molt prolíx detallar el contingut d'aquestes ponències, que es poden trobar al web <http://www.ezkerraeuropan.com>. Creiem que una bona manera de resumir les principals conclusions d'aquestes jornades pot ser la lectura tant del decàleg que es va aprovar en contra del projecte de Constitució europea com del decàleg alternatiu per una Europa Roja, Verda i Morada, síntesi dels punts que estem defensant l'esquerra anticapitalista europea. Així, les raons en contra d'aquesta Constitució i a favor d'una Constitució alternativa són c

en les eleccions europees i que continuem de-fensant com a poble, com a classe i com a demòcrates i antiimperialistes.

Quant als aspectes pràctics de cara al futur, es va acordar de treballar tres punts: 1) la comunicació entre les diferents organitzacions, 2) treballar conjuntament les fites internacionals i 3) organitzar unes noves trobades l'any vinent.

Quant al primer punt, es van plantejar diverses possibilitats de comunicació tant a nivell extern com intern. A nivell extern es treballarem tres alternatives: l'edició d'un periòdic electrònic europeu (tipus *Resumen Latinoamericano*, amb edició impresa cada 2 mesos), la creació d'una xarxa europea de ràdios i la creació d'una xarxa parlamentària europea (amb la

participació de càrrecs electes de tots els àmbits) en defensa de la democràcia.

D'entre les fites internacionals més importants que es van recordar destaquem: el Fòrum Social Europeu de Londres, la Marxa Mundial de les Dones (maig-juny 2005) i l'oposició a la Constitució europea (especialment si es convoquen referèndums sobre aquesta qüestió). També es van plantejar accions comunes en temes com ara la immigració, la llengua i la identitat nacional o l'antimilitarisme. Es va acordar treballar en l'establiment de coordinacions i aliances en els diferents esdeveniments. Per exemple, de cara al Fòrum Social, caldria coordinar-se per reclamar com a eix fonamental la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles. Pel que fa als Països Catalans, caldrà estar alerta en les diverses mobilitzacions per tal d'afegir-s'hi.

Manifestació amb motiu del Fòrum Social de Florència

Per exemple, la marxa de les dones no passa pel nostre país, però hem de plan-tejar-nos fer una columna o organitzar actes al voltant d'aquesta marxa.

Les trobades internacionals del 2005 desenvoluparan els quatre temes següents: I) Dona (feminisme) i qüestió nacional. II) Immigració. III) Política exterior europea, amb especial èmfasi en l'Amèrica Llatina. IV) Dret a l'auto-determinació.

Aquest encontre ha resultat molt enriquidor per posar en comú les dife-rents anàlisis, però, sobretot, perquè obre unes perspectives de treball conjunt de les diferents organitzacions de l'esquerra real europea. En aquesta línia, volem apuntar algunes consideracions per al treball internacional de l'Esquerra Inde-pendentista catalana que hauríem de debatre en profunditat i aplicar, si s'escau, al més prompte possible:

1. Els països on la lluita té més avan-çats els referents unitaris tenen una única veu a nivell internacional. Cal que l'independentisme català trobe una fór-mula per buscar un referent unitari que porte la veu de tot l'independentisme en l'àmbit internacional i que siga capaç de representar cada vegada més el conjunt del nostre poble. D'aquesta manera s'evi-taria la duplictat de delegacions catalanes que s'ha produït darrerament en l'àmbit de les relacions internacionals (a Urruñia mateix i a Galiza el 25 de juliol).

2. Cal establir una *xarxa internacional* de lluita pel socialisme i en defensa del dret a l'autodeterminació. Per això, cal

Pancarta de les delegacions internacionals que van participar en la manifestació de l'Esquerra Independentista gallega el passat 25 de juliol

seguir refermant les aliances amb les organitzacions de les altres nacions o-primides pels estats espanyol i francès.

3. D'altra banda, també cal establir un pol específic de relacions amb la resta d'organitzacions de moviments d'allibe-rament i d'esquerra de la Mediterrània, ateses les similituds culturals que tenim en aquest entorn.

4. Cal una aparició dels PPCC a nivell internacional molt més decidida, tant de la nostra elaboració teòrica, com de la participació en les accions internacionals.

5. Cal aprofitar el camp de treball inter-nacional per integrar en el moviment gent propera, com ara en la campanya pel NO a la Constitució europea, o en el front de

la solidaritat internacionalista.

6. Cal treballar per una *coalició* «Europa socialista dels Pobles» per abordar les conjuntures electorals europees.

Des de l'MDT, veiem molt positives les expectatives de col·laboració internacional que s'estan creant a nivell europeu. Cal anar treballant per crear un espai comú d'intercanvi d'experiències i de cooperació que esperone la classe treballadora europea en la lluita pel socialisme. Pensem que l'independentisme català ha de participar d'una manera clara i decidida perquè, entre d'altres coses, ajudarà, enriquirà i mul-tiplicarà l'efectivitat de totes les lluites (de la classe treballadora, de les nacions i de gènere europees i del món).

Ha escrit en aquest número: Albert Botran, Carles Castellanos, A. Contell, Màrius Fullana i Feliu Ripoll.

La Veu del Moviment de Defensa de la Terra es fa responsable de l'opinió de tots els articles signats.

Composició: P. J. Sala

A través de l'adreça electrònica, info@defensadelaterra, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* ✂

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros

☐ 12 euros

☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis Oficina DC: Compte

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura:

Apartat de Correus núm. 425 - 08200 SABADELL - Adreça de Correu Electrònic: info@defensadelaterra.org